

in den weg staan; meent het egoïsme te kunnen uitdrijven zonder aanvaarding van het evangelie van Jezus Christus, en moet daarom uitloopen op een geweldig fiasco".

Dat dit heele streven moet uitloopen op een fiasco, is duidelijk, omdat het grondbeginsel goddeloos is, maar ook in een nadere beschouwing der gepropageerde ideeën blijkt hun praktische onvolkomenheid en hun ongeschiktheid om de oplossing te brengen.

In de wijk van de gedecentraliseerde stad wil men het individu dien levenskring geven, die nog juist overzichtelijk en begrijpelijk is, maar men blijft de hoogere eenheid, het cultuuredeaal zien in het georganiseerde leven van de wereldstad, het stadsgewest.

Wat is echter de waarde van dit cultuuredeaal der moderne maatschappij met haar sociaal verkeer, ontspanning, spel en sport, wetenschap, kunst en techniek, waarvoor de massale concentratie de mogelijkheden moet scheppen?

Het is de cultuur van den hoogmoedigen mensch, die in zelfverheerlijking eigen grootheid zoekt. Het is het streven naar topprestaties, waarvoor de mensch het offer moet brengen van het levende contact met de natuur.

Het platteland toont een gebrek aan geestelijke activiteit, zoo zegt men, maar wat een kostelijke waarden worden hier prijsgegeven, maar ook wat een miskenning van het leven op het platteland, want niet bij de ontevreden stakende arbeiders van de stad, maar veel meer bij de eenvoudige bevolking van het land vindt men geestelijken diepgang en activiteit.

Men noemt dit geestelijk leven traditioneel gebonden en conservatief. Maar de stad en vooral ook de cultuur en de kunst kunnen niet leven zonder de voortdurende injecties van het platteland, waar nog een restant van gezond leven is overgebleven en het is maar al te waar, dat ook de Christenen in de groote cultuur-centra heel dikwijls sterk worden beïnvloed door de nivelleerende werking der massa-cultuur, waar het klatergoud van den menscheelijken hoogmoed de oogen verblindt, en de armoede tracht te camoufleren. Men juicht elkaar en daarin zichzelf toe over de geweldige prestaties op het gebied van de wetenschap. De rede kan alles, verlost den mensch uit de slavernij en bewijst zijn godheid.

Men slaat zich op de borst over de onbegrensde mogelijkheden van de techniek. Geen kracht in den kosmos of zij wordt dienstbaar gemaakt aan den mensch. De techniek kan alles, verlost den mensch uit de slavernij en bewijst zijn godheid.

Men verheerlijkt den cultuurmensch, want hij kan alles; hij verlost zichzelf uit de slavernij en maakt zichzelf tot een god.

Ir P. VAN LOO.

GRONINGER Brieven

Amice frater.

De opstand tegen den Drieënen God en Zijn heilig Woord kleedt zich menigmaal in het vroom gewaad der godsdienstigheid. De revolutie is het gevaarlijkst als zij „religieus" wordt, zoo iets als wat men thans „doorbraak" noemt. Zij wordt dan gediend door de valsche profetie en komt op uit en richt zich tegen de kerk des Heeren. Wij zien het thans ook weer.

De historie kan het getuigen, dat het nimmer anders is geweest en hoe dankbaar moeten wij zijn, als de Koning der kerk nog zijn getrouwe getuigen geeft, die de leugen aanstonds doorzien en aan de wolfshuid het schapevacht onttrekken.

Dit is een hardhandige bezigheid, zooals de Schrift het ons leert, en alle tijden vol valsche profeten, spreken ons daarvan.

Men zal bijv. van Calvijn of Marnix van St. Aldegonde nooit kunnen zeggen, dat zij met aanminnige zachtheid de valsche profeten bestreden. Aan Calvijn's pen ontglipte meer dan eens een hard scheldwoord, zooals wij het in de apologetische geschriften van thans niet meer vernemen. Maar hij kwam ook niet met die giftige vergulde pillen, zooals ons die nu geboden worden.

Hij had ook met uitermate gevaarlijke lieden, gevaarlijk voor de kerk en de overheden, te doen, en hoe moesten hij en de gereformeerde belijders allerwege steeds waakzaam zijn, en krachtig in hun vermaan tot de overheden, die altijd weer geneigd waren, de eenvoudige kinderen Gods met de booze revolutionaire geesten te verwarren.

Men leze maar eens den brief van Calvijn aan den Franschen koning, of de ontroerende klacht in den brief, dien onze vaderen richtten tot den Spaanschen wreeden vervolger, Philips II, toen zij dien de belijdenis der kerk toezonden.

Het spreekt van zelf, dat de valsche profeten zich steeds erg beklagden, als hun ware gedaante aan volk en overheid werd duidelijk gemaakt. En hoe deden zij dan ook gaarne een beroep op de overheden, opdat die toch den mond zouden snoeren van diegenen, die hen doorzagen en hun leugenen zetten in het licht der Schrift.

In dit opzicht is er niets nieuws onder de zon. Het gaat nu weer precies zoo.

Nu hebben de lezers van „De Reformatie" kennis kunnen nemen van de beoordeling van Prof. Berkouwer.

wers bespreking van het Barthianisme. Hij is in zijn bestrijding daarvan zoo vriendelijk, dat er een lofzang oprees uit het kamp van de Barthiaansche pers.

Nu spreek ik over de geschriften van prof. Berkouwer hier niet. Het gaat mij thans om het oordeel over den toon der apologetiek. Naar gij weet is er over dien toon tegenwoordig nogal wat te doen. Wie de argumenten niet aan kan, begint te klagen over den toon. Er mag critiek zijn, o zeker, maar niet zoo.

Welnu, die toon van prof. Berkouwer vond nu een merkwaardige verdediging in een hoofdartikel van „Trouw". Het is geteekend S. U. Z. Dus stellig van prof. Zuidema.

Deze zegt nu, dat prof. Berkouwer zeer rechtzinnig, doch tegelijk uitermate zachtzinnig is. Zoo zachtzinnig, dat er wel lezers zijn die zijn „nee" niet duidelijk vernemen, en die aan de verleiding geen weerstand kunnen bieden hem ten onrechte in te palmen.

Dat geldt dan van de mannen van „In de Waagschaal".

Maar, dus de schrijver, er zijn anderen, die zijn „nee" niet opmerken en hem er van betichten, dat hij het rechtzinnige „nee" zou verwaarlozen, waar het in onzen tijd niet verzwegen mag worden.

Ik echter, zegt de schrijver, denk er anders over. Mij zegt Berkouwers „nee" boekdeelen. Want het zachte „nee" van den zachtzinnige is krachtiger, omdat het inniger is, dan het bulderend „nee" van een brigadier.

Hier zijn twee opmerkingen gepast.

Vooreerst deze: menige jonge man is met een leeuwstoutmoedigheid verzoek tot een lief meisje genaderd en heeft dan een heel schuchter en zeer zachtzinnig, aanminnig „nee" aan haar lieve lipjes ontworsteld. En dat „nee", zoo gegeven, sprak dan ook voor hem boekdeelen, en gaf hem den moed zijn verzoek krachtiger te herhalen.

Dat hier iets dergelijks in het spel is, zal ik niet beweren, want, als gezegd, ik ga, als niet-theoloog, op het geval zelve niet in.

Ik wil alleen maar zeggen, wat een lief, zachtzinnig „nee" ook beteekenen kan.

De tweede opmerking is, dat er nog iets anders is dan een zachtzinnig nee, dat nauwelijks wordt gehoord, en het bulderend nee van een brigadier. Niemand heeft slechts deze keus.

Daar is een getrouw, Schriftuurlijk gehoorzaam, een krachtig en kloekmoedig getuigenis voor de waarheid tegen de leugen.

Zoo vermocht Calvijn dit en daartoe ontving in onze dagen prof. Schilder de kracht.

Nu ik toch enkele grepen uit de geschiedenis van den strijd tegen de valsche profetie waagde, wil ik nu wijzen op het oordeel van een man, die zelve zeker niet vrij was van afwijking van de gereformeerde waarheid. Een man, die altijd sijnheid en kracht wist te vereenigen en wiens „nee" noch op dat van het jonge meisje, noch op dat andere van den brigadier ooit geleek. Ik bedoel: Vinet.

En ik denk nu aan zijn critiek op het bekende werk van Chateaubriand „Genie du Christianisme". Valsche profetie. Gevaarlijke verdediging van het christendom. Zoo dacht Vinet er over, hoezeer hij den kunstenaar waardeeren kon.

Vinet begint zijn bespreking met de houding van de Roomsche kerk inzake de vernieuwing van het concordaat, toen met den eersten Consul der Fransche republiek: Napoleon, 1801.

De jacobijnen hadden het volk verleid tot den afgodendienst.

En het gold van dit volk ook wat wij lezen in Ex. 32: 35: aldus plaagde de Heere dit volk, omdat zij dat kalf gemaakt hadden, hetwelk Aäron gemaakt had.

Maar Napoleon deed, zegt Vinet, precies hetzelfde. De gansche christenheid juichte. Niet een, neen de religie was hersteld en goede protestanten zagen met blijdschap de mis weer opgedragen in de kerken, door de revolutionaire terreur ontwaard.

Zij begrepen niet wat er gebeurde.

Zij zagen niet, dat de Roomsche kerk een verstandshuwelijk — mariage du raison — had gesloten met de Revolutie.

Wij zijn getuigen van het celebreren van zulk een huwelijk van Rome met het humanisme en socialisme. Maar toen kwam dan Chateaubriand.

Had men niet durven beweren, dat het Christen-

dom de cultuur tegenstond? Hij zou nu eens doen zien, hoe het de schoonheid eerde. Mogen daar zijn, die het om zijn waarheid verwerpen, zij zouden het dan om zijn schoonheid willen aanvaarden. Bevrediging aller aesthetische gemoederen.

Niets nieuws onder de zon. Thans denken sommigen iets dergelijks te zullen bereiken door de sociale gerechtigheid van het Christendom te doen zien. Hoe „sociaal" de Bijbel is.

Het antwoord van Vinet is: dat zijn eeuw, de negentiende, geen mindere behoefte heeft aan strijd tegen de dwaling dan andere eeuwen.

Daar is geen eeuw geweest, waarin menschen geen reden hebben gevonden om dien strijd te doen luwen, zijn kracht te verminderen. Men laat dan af van de kern, en houdt zich bezig met bijkomstigheden.

In alle tijden heeft de mensch steeds iets minder gevraagd dan de waarheid. Hij blijft graag bij de preliminieren, houdt zich bezig met de „bagatelles de la porte". Met de bijzaken.

Alle eeuwen zijn, wat den weerzin betreft, tegen zekere doctrines, precies aan elkander gelijk. Zij zijn gelijk in het hooren en het ontvangen van de boodschap.

Tusschen het heidendom en de religie van Jezus Christus is er een onpeilbare kloof, een diepe afgrond. Zulk een afgrond was er ook tusschen Leo X en Luther. Wij zouden kunnen zeggen: ook tusschen de Schrift en de Barthiaansche filosofie.

En, zegt Vinet, noch de apostelen, noch de reformatoren hebben ooit getracht die kloof met bloemen te vullen. Deze afgrond kan niet gevuld worden.

Zij zijn er over heen gesprongen met groot élan, de eenige manier om aan het gevaar van een diepen val te ontkomen.

In de dagen na de Fransche revolutie was er een groot geroep om religie. Geef ons, dus riep madame De Staël, iets om te kunnen bewonderen.

Ik geloof, zegt Vinet, dat dit kan. Maar op deze conditie, dat men niet doet wat voor sommige fijne metalen noodig is, als de kunst er mee zal werken, nl. de bijvoeging van een alliage van minder alloot: dat is een mesalliance.

Dat men niet op de plaats van den wezenlijken inhoud van het Christelijk geloof datgene zet, wat niet tot haar behoort en haar denatureert. Het goede doel eischt goede middelen en een goede zaak lijdt minder schade door het ontbreken van deugdelijke verdedigers, dan door verdedigers, die het verkeerd doen.

Als menschen ontbreken, zullen de steenen spreken. De werkelijkheid. Ten laatste overwint de waarheid toch, want alles getuigt voor haar.

Zij heeft minder te vreezen van datgene, wat haar loochent, dan van datgene, wat haar compromiteert en vervalscht.

Op gelijke wijze komt hij later met een krachtig waarschuwen op tegen den dichter Lamartine, den revolutionair van 1848, een dichter, die met zijn waarlijk schoonen zang zelfs een moment Da Costa betooverten kon. Zong hij niet Lamartine toe: daar zijn, daar zijn er nog, wier harten met u gloeien, als gij den lofgalm plengt voor God, en Deugd en Schoon?

Maar het jaar 1848 leerde hem wel anders. Toen doorzag hij het gevaar volkomen en zegt hij in zijn „Wachter, wat is er van den nacht?": Robespierre's leer in Lamartine's taal.

In in zijn „De Stem des Heeren" zingt hij van Lamartine, eenmaal opgevoed bij gewijde bijbelwoorden, en daardoor heerschend door kracht van taalaccoorden over duizenden gemoederen.

Dichter, volkshe'd, wie ge ook zijt, roek'loos Wet- en eedverbreker. Vloek of redder van uw tijd; 'k Wil geen glorie u betwisten. Sling'ren om uw hoofd geen blaam, maar de toekomst hoort den christen: gij maakt aanspraak op dien naam?

Hoe heeft ook deze dichterlijke valsche profeet met zijn hulde voor den natuurlijken godsdienst duizenden christenen verleid. Hij was zoo godsdienstig, zoo vroom, zoo bewogen, zoo gevoelig.

En door niets laten vele menschen zich gemakkelijker verleiden dan door dezen „toon".

Misschien stelt gij er wel prijs op, dat ik in den volgende brief eens naga, hoe Vinet zich tegenover dien Lamartine stelde.

Ik neem dat maar aan.

Met hartelijke groeten en heilbode, uw toegenegen

MARNIX.

De vijand in het kamp

MODERNISME EN COMMUNISME
BINNENGEDRONGEN IN DE JONGE
ZENDINGSKERKEN VAN Z.O. AZIË.

Onder dit opschrift schrijft de Heer A. Kok in „Gedrouw" (Febr. 1950):

DE GROTE DOORBRAAK.
DE BANGKOK CONFERENTIE.

In China, misschien meer dan in andere zendingslanden, moet een scherpe lijn getrokken worden tussen de bijbelgelovige Chinese kerken en Christenen aan de ene zijde en de modernistische groepen en die met hen meedoen aan de andere zijde.

De bijbelgelovigen vormen de overgrote meerderheid, maar zijn uiterst zwak georganiseerd. De modernisten vormen een kleine, maar zeer actieve en invloedrijke min-

derheid, die over ruime geldmiddelen beschikt.

De bijbelgelovige groepen bevinden zich voornamelijk in het binnenland en in de kleine steden. Het zijn de „kleine luiden" van China. Zij zijn getrouwd aan hun door bijbelgelovige zendelingen of ouders verkondigde en beleden Here en Heiland en houden vast aan hun Bijbel, hun in evangelisatie, kerk, school of huisgezin als het onfeilbare Woord van God geschenken en door hen aangenomen. De modernistische groepen zijn geconcentreerd in de grote steden, in stadskerken en in het bijzonder in de buiten enige kerkelijke discipline staande Chr. hoger onderwijs-inrichtingen, Chr. studenten verenigingen, Y.M.C.A.'s en Y.W.C.A.'s.

De Christelijke intellectuelen van het T. C. Chao type, als radicaal van de Schrift afwijkende, zijn in bijbelgelovige kringen niet gewild. De kansels staan voor hen niet open. Openlijk wordt tegen deze groepen gewaarschuwd.

Voornamelijk voor de slechte sluiten voordoes vredes- luvige C gemeen

In mo in de o een Chr de laats ging me

Ab „Chr wijd ver bestuurs ten St „Nation de Jeru ties en de Weren met de beschou onstandv lies zijn afgewek

Op de nationa dere, m- kerken- consulta- door de Wereldra als zijn: Zo we tot de verheven

Het li pro-com Prof. H dige com Central meraden Chao m hebben t

In het arbeid te zien, naa

Inmidc Noorden tieke org intellect vonden z met Japa den en d in de con deze men vruchten Wu, die bonden w waarvan Ook was Universit Wu en tische ra medestrij

De as vroegere de Yenching kend. He van een er een „commu versteit

Eindelij te van P wereld, d nisten zo heerste c der in d scholen, men ten Chr. ker Gedur ping ble wenswaar scholen.

Totdat Uan Con tisch wee getiteld: rprak als hun eige echok" zo En zulk

Wat Pr met de ge Yenching vrieders" groot, dat Dit lan laat geen pathie van

„Er bes reden was en een so Het Cha het Marx theologie gebouwd"

1) „The 1948, blz. 2) Zie 3) „The 4) „Get

loen zien,
n, die het
dan om
ring aller
sommigen
sociale ge-
den. Hoe
v, de ne-
aan strijd
hen geen
en luwen,
f van de
den.
s minder
ij de pres-
des de la
egen ze-
Zij zijn
de bood-
an Jezus
afgrond.
X en Lau-
schen de
de refor-
bloemen
rden.
élan, de
lepen val
is er een
madame
op deze
nige fijne
werken,
er allooi:
lijken in-
wat niet
oede doel
lt minder
verdedi-
i doen.
spreken.
waarheid
wat haar
romiteert
krachtig
tine, den
zijn waar-
ta betoo-
zijn, daar
den lof-
ers. Toen
ij in zijn
espièrre's
van La-
woorden,
alaccoor-
oos Wet-
id: 'k Wil
ofd geen
sten; gij
oefet met
duizenden
stijg, zoo
makkelijk-
k in den
tegenover
egenegen
MARNIX.
ERKEN
ornamelijk
t zijn de
hun door
en en be-
un Bijbel,
n als het
ben aan-
scentreerd
zonder in
hr. hoger
enigtingen,
hao type,
bijbelgelo-
r hen niet
arschuwd.

Voornamelijk Amerika en Engeland worden gebiameerd voor de vrijzinnige opleiding, die hun gegeven is. Alleen de slecht ingelichten — en die zijn er helaas velen — sluiten zich bij deze zich als „progressieve“ Christenen voordoe modernisten aan of blijven om des lieven vredes wille in hun kringen verkeren. Levende, bijbelgelovige Chinese Christenen oefenen met deze groepen geen gemeenschap meer.

In modernistische kerkelijke kringen en niet het minst in de oecumenische beweging wordt Prof. T. C. Chao als een Christelijke leider erkend en gewaardeerd. Gedurende de laatste twintig jaren is hij door de leiders dezer beweging meer en meer naar voren geschoven.

Als deken van de theologische faculteit der grootste „Christelijke“ Universiteit, als hoofdredacteur van een wijd verspreid radicaal-religieus maandblad, als hoofd-bestuurslid der Y.M.C.A., als leider in de Wereld Christen Studenten Federatie, de Intern. Zendingsraad, de „Nationale Christenraad“, als Chinees gedelegeerde naar de Jeruzalem Conferentie en andere dergelijke conferenties en ten laatste als consultant naar de Assemblée van de Wereldraad van Kerken te Amsterdam, is zijn invloed met de jaren toegenomen. Vanuit een gelovig standpunt beschouwd, is dit natuurlijk diep te betreuren. Duizenden onstandvastige jonge mensen uit gelovige Christenfamilies zijn, mede door zijn invloed, geheel van het geloof afgeweken.

Op de Assemblée te Amsterdam werd zijn arbeid op nationaal en internationaal terrein ten volle erkend. Andere, meer conservatief aangelegde leiders in zendingskerken werden gepasseerd¹⁾ en Prof. T. C. Chao, een consultant en geen gedelegeerde, die geadopteerd was door de Studieraad, werd gekozen tot president van de Wereldraad voor de jonge zendingskerken, met Z.O. Azië als zijn speciaal gebied.

Zo werd een vrijzinnig en pro-communistisch predikant tot de invloedrijke positie van één der zes presidenten verheven.

Het ligt voor de hand, dat Bisschop Oxnam, veteraan pro-communist en eveneens president van de Wereldraad, Prof. Hromadka, de bekende „collaborateur“ in het huidige communistische regime in Praag en lid van het Centraal Comité van de Wereldraad, met de andere „Kameraden“ in de Wereldraad, deze verkiezing van T. C. Chao met vreugde als een versterking hunner positie hebben begroet.

In het najaar van 1948 keerde Prof. T. C. Chao, na zijn arbeid te Amsterdam erkend en bekroond te hebben gezien, naar China terug.

Inmiddels waren de communistische legers vanuit het Noorden steeds verder naar Peiping opgerukt. Als politieke organisatoren volgde een aanmerkelijk aantal jonge intellectuelen de communistische legers. Onder hen bevonden zich ook velen, die vóór en gedurende de oorlog met Japan aan de Yenching Universiteit gestudeerd hadden en die de daar verkondigde radicale theorieën thans in de communistische beweging, in praktijk brachten. In deze mensen had het uitgestrooide zaad der revolutie rijpe vruchten gedragen. Onder hen bevond zich Prof. Y. T. Wu, die reeds in 1932 en eerder als mede-redacteur verbonden was aan het tijdschrift „Leven en Waarheid“, waarvan Prof. T. C. Chao toen hoofdredacteur was.²⁾ Ook was hij lid van „Life Fellowship“, dat in de Yenching Universiteit haar centrum vond. Thans bekleeden Y. T. Wu en T. L. Shen belangrijke posities in de communistische rangen. Zij waren dus oude collega's, vrienden en medestrijders van T. C. Chao.

De aanwezigheid in de communistische legers van vroegere studiegenoten en collega's was niet alleen aan de Yenching Universiteit, maar ook daarbuiten, overbekend. Het laat zich goed verstaan, dat nu de dromen van een kwart eeuw geleden in vervulling zouden gaan, er een zeer grote belangstelling voor deze Christen-„communisten“ onder de achtergeblevenen in deze Universiteit bestond.

Eindelijk bereikten de communistische troepen de vlakke van Peiping en het nieuws verspreidde zich door de wereld, dat deze stad spoedig in de handen der communisten zou vallen. In Chr. kringen in Amerika en Europa heerste een begrijpelijke ongerustheid omtrent het lot der in deze gebieden gevestigde kerken, zendingen en scholen. Welke houding zouden de communisten aannemen ten opzichte van de Christenen? En hoe zouden de Chr. kerken en scholen zich houden?

Gedurende de eerste weken na de bezetting van Peiping bleef de buitenwereld verstoken van enig betrouwbaar nieuws omtrent het lot der kerken en scholen.

Totdat op 2 Maart 1948, geheel onverwacht, de „Christian Century“,³⁾ het invloedrijke modernistisch-socialistische weekblad, een artikel van T. C. Chao publiceerde, getiteld: „Dagen van verbeuging in China“. De redactie sprak als haar overtuiging uit, dat dit artikel zelfs in hun eigen liberale kringen als een „verschrikkelijke schok“ zou komen.⁴⁾

En zulks was inderdaad het geval!

Wat Prof. T. C. Chao rapporteerde is, hoe hij, tezamen met de gansche faculteit en het studentencorps der Chr. Yenching Universiteit de communistische troepen als „bevrijders“ had verwelkomd. En het enthousiasme was zo groot, dat hij „het niet in woorden kon uitdrukken“.

Dit lange en in vele bijzonderheden tredende artikel laat geen twiifel over, dat het communisme de volle sympathie van Prof. T. C. Chao en de zijnen heeft.

„Er bestaat“, zo schreef hij o.m., „thans geen enkele reden waarom China nu niet een klasse-loze samenleving en een soort van nieuwe democratie kan vormen.“

Het Christelijk geloof moet nu „in zijn verhouding tot het Marxisme geïnterpreteerd worden“ en er moet „een theologie van scheppend denken en bouwen worden opgebouwd“, waarin, gezien zijn vrijzinnige opvattingen,

PSALM 6:7-11

'k Ben afgemat van 't smeecken;
mijn legerste doorweeken
de tranen, die 'k vergiet
Mijn oog, verzwaakt door allen,
die drand m' overvallen
werd van mijn verdriet.

Wijkt nu van mij, gij allen!
Hoe neemt met welgevallen
de HEER mijn bede aan.
Gij, die bij 't kwaad wilt leven
en onrecht hebt bedreven,
God heeft mijn klacht verstaan!

Ja allen, die mij haten,
zij zullen mij verlaten
en in een oogenblik
doet God beschaamd hen vluchten.
Mijn vijand, die 'k moest duchten
deinst af in grooten schrik.

A. v. B.

natuurlijk voor den Christus der Schriften geen plaats is. Het „echte evangelie“, hetgeen voor hem het sociale, revolutionaire evangelie is, moet gescheiden worden „van de historische toevoegselen“ (het bovennatuurlijke enz.). Dit resultaat moet dan in relatie gebracht worden tot „de Chinese cultuur“, de wetenschap en het Marxisme“.

Zo was dan „de doorbraak“ een feit geworden.

Prof. T. C. Chao met zijn collega's en de honderden studenten der zgn. Christelijke Yenching Universiteit, de theologische studenten inbegrepen, hadden openlijk de zijde van het communisme gekozen.

Indien men de historische achtergrond, zoals in de voorgaande artikelen geschetst, in aanmerking neemt, baart dit geen verwondering. Het was eenvoudig een consequent volgen van een eenmaal ingeslagen pad. Maar bij partij kiezen alleen kon het natuurlijk niet blijven. Een tweede, meer belangrijke stap, moest eveneens gedaan worden: er moest tot actie overgegaan worden en wel bijzonder in verwante kringen, nl. in de kerken en Chr. organisaties.

Hoe deze grootse taak ter hand genomen werd, beschrijft Prof. T. C. Chao in een tweede artikel, eveneens gepubliceerd in de „Christian Century“ en getiteld: „Het rode Peiping na zes maanden“.⁵⁾

In dit artikel bevestigt hij hetgeen hij in zijn eerste artikel over de verwelkoming der communisten geschreven had en drukt zich nog duidelijker en sterker uit, dat een Christen communist kan zijn. Hij noemt ze „democraten“ en zegt, dat ze „goed onderlegd zijn in de Marxistische leringen“. Hij geeft voorbeelden van leidende personen onder hen, die christen en tegelijk actief communist zijn. Onder dezen noemt hij de med. dokter Fu Lien Tsang, die de zaak der communisten tien jaren lang gediend heeft en Y. T. Wu, lid van het Nationale Comité van de Y.M.C.A. in China, zijn vroegere mede-redacteur van „Leven en Waarheid“, die met de communistische legers uit Mandjoerije medegekomen was. Het is deze Y. T. Wu, die bepaalde welbekende leiders in Amerika er van beschuldigt, dat zij niet alleen Sovjet-Rusland en het communisme beschrijven, maar ook de Chinese variëteit ervan. Het Chinese Christendom moet zich van zulke leiders losmaken, evenals van het kapitalisme en van de Christelijke zending, welke het product van het kapitalisme is. De Chr. kerk moet zich in de stroom van deze tijd werpen en moet hand in hand met de democraten (dat is: communisten), die de vrede liefhebben, samengaan. De Christenen moeten zich verenigen onder de banier van de Nieuwe Democratie (dat is: het communisme) en een nieuw China opbouwen. Natuurlijk moeten Chr. sociale organisaties als de Y.M.C.A. en de Y.W.C.A. deze nieuwe gedragslijn volgen; maar ook de kerken, die vooral de nadruk leggen op persoonlijke toewijding en gemeenschappelijke eredienst, behoren deze weg eveneens in te slaan.⁶⁾

Geheel in overeenstemming met deze gedachte hebben Prof. T. C. Chao, zijn collega's en de theologische studenten, volgens hun eigen beschrijving, gehandeld. Zij hebben tezamen met Y.M.C.A. en Y.W.C.A. secretarissen een intensieve campagne op touw gezet om de leiders van de verschillende protestantse kerken en organisaties in te lichten omtrent de zegeningen van het communisme en hen te bewegen tot het communisme over te gaan.⁷⁾

Dat zij in deze actie bezaaid waren door een soort van religieus idealisme, effectief gemaakt door een fanatiek-brandende ijver, blijkt duidelijk uit Prof. Chao's artikelen. Een er van eindigt met deze woorden: „O tijd! O dag! wie zijn het, die de roepstem Gods horen om een verandering des harten te hebben, om moed te grijpen en om met de communisten samen te werken voor de komst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde? Zalig zijn zij, die hun visioenen begrijpen en gehoorzamen!“⁸⁾

De grote doorbraak van het politieke front, welke onvermijdelijk op de doorbraak van het religieuze front moest volgen was hiermede in China een feit geworden. De vrijzinnigen, de Barthianen en de voormannen der oecumenische beweging konden de vruchten zien van het door hen uitgestrooide zaad.

Een derde stap, die daarop door de „christen-communisten“ genomen werd en waarvan de gevolgen voor de Christelijke Kerk in China nog niet te overzien zijn, moet als van nog grotere betekenis geacht worden.

De communistische autoriteiten hebben namelijk ver-

schillende communistisch gezinde leiders van protestantse organisaties aangezocht zitting te nemen in de „Consultatieve Raad van het Volk“, een lichaam, dat behulpzaam moet zijn bij de vorming van een communistische „Volksregering van China“.⁹⁾

Zowel Prof. T. C. Chao, als Y. T. Wu, H. Y. Chang, Idu Liang Mo, Dora Deng (Y.W.C.A.) en Wu Yi Tung (presidente chr. Ginling Women's College) hebben daarin toegestemd.¹⁰⁾ Hun taak zal dan zijn het communisme in de chr. kringen te propagieren. Door stelselmatige indoctrinatie der Chinese christenen moeten dezen ingeschakeld worden met het oog op een fusie van het Chinese Christendom met het Marxisme. De genoemde personen zullen dan uiteraard mede-verantwoordelijkheid moeten dragen voor het doen en laten van het communistisch régime in China, dat, zoals bekend, vanuit Moskou geleid wordt.

Voor positieve bijbelgelovigen zal ongetwijfeld een moeilijke tijd aanbreken. De communistische autoriteiten zullen het feit van de overgang van T. C. Chao en de „modernistische tak van het Christendom“ uitbuiten als een sterk argument om pressie op alle Christenen uit te oefenen om het voorbeeld van T. C. Chao e.s. te volgen. Een weigering zal dan — evenals tijdens de Japanse oorlog — geïnterpreteerd worden als oppositie tegen het nieuwe régime met al de daaruit voortvloeiende consequenties.

De Rooms-Katholieke Kerk in China, die tot nu toe geweigerd heeft, het communisme te aanvaarden, is reeds door de autoriteiten als een „reactionair“ lichaam gebrandmerkt.¹¹⁾ Dit apelt niet veel goeds. In deze categorie zullen ook de onwillige protestanten ondergebracht worden. Evenwel zal de positie dezer laatsten door de omzwaa van de modernisten veel hachelijker worden dan die der Roomen, aangezien de Roomse kerk, als kerk, nog een ongebroken front vertoont. Van een vijfde colonne is daar nog geen sprake.

Zo is dan de anti-christelijke vijand, de tweehoofdige hydra, het modernisme en het communisme, diep in het Christelijke kamp binnengedrongen. Sommigen onzer hebben dit reeds gedurende een aantal jaren zien aankomen en hebben ernstig gewaarschuwd. De feiten van het laatste jaar hebben bewezen, dat deze waarschuwing volkomen gegrond geweest is.

Al deze dingen kunnen niet nalaten grote ongerustheid te wekken in de harten dergenen, die met het lot der jonge kerken bewogen zijn. Dit alles stemt tot diep nadenken en ernstig gebed. Maar ook tot dringende actie.

Ongelooft en revolutie in Azië zijn niet beperkt tot China alleen. De stroom verbreidt zich met de dag en zal wellicht ook spoedig andere landen van Z.O. Azië bereiken en de aldaar gevestigde Chr. kerken en organisaties beïnvloeden.

De grote Conferentie te Bangkok, waar, onder de auspiciën van de Wereldraad en de Internationale Zendingsraad, vertegenwoordigers van vele jonge kerken overgang Z.O. Azië bijeen zullen komen, zal, wanneer deze regelen onder de ogen onzer lezers komen, tot het verleden behoren.

Daar zal dan Prof. T. C. Chao, vrijzinnig theoloog, pro-communist en collaborateur, president van de Wereldraad van Kerken voor Z.O. Azië, met al het prestige van die Raad en van de Intern. Zendingsraad achter zich, als woordvoerder voor de jonge kerken in China,¹²⁾ met de rode vlag in de hand, zijn opgetreden!

Moge God zich erbarmen over de jonge zendingskerken van Azië, die bewust onder de invloed van zulke leiders worden gebracht.

⁹⁾ „The Christian Century“, 26 October 1949.

¹⁰⁾ Ibid.

¹¹⁾ Ibid., 14 September 1949, pag. 1067.

¹²⁾ Dit artikel werd op de reis naar Bangkok geschreven. Daar aangekomen bleek, dat de komst van Prof. T. C. Chao naar Bangkok wel door de Wereldraad-mensen in de pers was aangekondigd, maar dat hij tenslotte niet verschenen is.

KERKNIEUWS

Tweetal te:

Hatten (2e pred. plaats), M. J. C. Blok te Berkel en C. van Ommen te Almelo.

Beroepen te:

Glanerbrug-Oldenzaal, C. van Ommen te Almelo.

Nijkerk, Cand. J. de Feyter te Axel.

Aangenomen naar:

Opende-Surhuisterveen, I. van Til te Hoek.

Bedankt voor:

Enschede, G. Visée te Kampen.

Nijkerk, C. van Venetie te Wormerveer.

Maassluis, J. Kamphuis te Ferwerd-Hallum.

— ZWJNDRECHT, Adres Zendingcomm., W. van Loon, Kerkstraat 25.

— DS J. DE WAARD te Kampen, maj.-legerpredikant, is tijdelijk belast met de functie van gew. legerpredikant bij het 4e militair gewest.

— EMMELOORD, MARKNESSE EN ENS. De dienst in Ramspol is wegens opheffing van het kamp gestaakt en er zullen nu voortaan ook in Ens twee diensten worden gehouden, mede met het oog op de ontwikkeling van Nagel.

Er zijn nu drie dorpscentra waar geregeld twee diensten worden gehouden: Emmeloord, Marknesse en Ens.

— HLIKEN. De kerkeraad besloot, mede op verzoek, op de catechisaties de vrijmaking te doen behandelen.

— HAMILTON (CANADA). Het was een rijke dag voor de Eerste Prof. Geref. Kerk van Hamilton Ont, Canada, waar zij haar eigen herder en leeraar mocht ontvangen in Ds H. Veldman, gekomen van Kalamazoo, Mich. U.S.A. Prof. Hoeksema, welke de leiding van de-

¹⁾ „The Southern Presbyterian Journal“, Nov. 15, 1948, blz. 2.

²⁾ Zie het IIe artikel dezer reeks.

³⁾ „The Christian Beacon“, 10 Maart 1949.

⁴⁾ „Getrouw“, IIe Jaargang, No. 9.

⁵⁾ Het nummer van September 1949. Zie de „Christian Beacon“ van 22 September 1949.

⁶⁾ „The Christian Century“, 28 Sept. 1949, blz. 1125.

⁷⁾ „The Christian Century“, 14 September 1949.

⁸⁾ „Christianity and Crisis“, Vol. IX, No. 11.